

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΥΡΗΣ

Ἐβδομὸν κ' εἰκοστὸν μετρούμενος χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκά χίλια κί' ἑνιακόσια,
ἔλο γὰρ τὴν Ἀνάρθρῳσι θὰ περνοῦν ἡ γλώσσα.

Ἰουλίῳ τριάντα
καὶ σπουδαία συμβάντα.

Χίλια κί' ἑκατὸ ὄδονταίνα,
καύκλα Ρομηῶν ζεβιδωμένα.

**Μοῦσα πολὺπαθῆ θρηγεῖ
τοῦ Κανελλίδου τὴν θανή.**

Πόθοι ψυχῆς ἀκούραττης κί' ὄνειρατα τοῦ Πέτρου
ἔγιναν τώρα στέφανα τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου.

Καιρὸς ἐσώρῳσε φωλιαῖς,
ποῦ τῆς ἀναλήτου,
τόσαις ἐνήμηρες παλληαῖς
ἀξέχασταις πετοῦν,
καὶ Φῆμη καλλικέλαδῆ στὴν πλάκα τοῦ θανάτου
μ' ὄνειροπλόκων δάκρυα χαράζει τὸνομά του.

**Ἡ τραγικὴ
Κυριακὴ.**

Μεγάλα τὰ χέρια,
μεγάλο τὸ φρόνημα...
πηρύνουσα μαχαίρινα,
ποῖός ἔχει γὰρ ἀκόνιμα.

Πυγμαῖς θυμωμένας,
πυγμαῖς σηκωμένας
γανόνουν καὶ πάλι
τὸ κάθε κεφάλι.

Μὲ βρόντους ἀχοῦντας
ἐχθροῦς ἔλλοχούντας
τοὺς πιάνουσιν τρομάρινα.

Τί φρίκη, τί τρόμος,
τὸ κράτος, ὁ νόμος,
παληραῖς σαχλαμαρία.

Ἀπὸ θρηα
πυγμὴ μὰς σώζει,
κί' ἐλευθερία
παντοῦ δεσποῖ.

Σπασμένας μοῦραις,
ἴψηλά μαγκούραις,
ἔξω κουμπούραις.

Ἐλευθερία
καὶ φόβος πρώτης,
δυσεντερία
κί' εὐκοιλιοῦτης.

Ἐμπρὸς βρυγμοί,
πίσω τριγμοί,
παντοῦ πυγμὴ.

Κράτος μακάριον
μὲ Καγκελάριον,
ὅπου δὲν παίξει.

Ἰσχυὸς μεγάλη,
ποῦ τρέμουσιν Γάλλοι,
τρέμουσιν κί' Ἑγγλέσοι.

Χαῖρε, Περικλέτο, χάραι,
ἀνορθώσεως ἡμέραι

Ἡ διάσημος Πυγμαῖ μέ τσουκάλας πολέμαϊ.

μᾶς ὑπόσχονται πολλὰ
καὶ παντοειδῆ καλά.

Τί γεγονότα κατ' αὐτάς παρόποτε μεγάλα,
κι' ἐγὼ καίμενε Περικλῆ, τὸ βάξω σ' τὴ φευγάλα,
καὶ κρύβομαι περίτρομος μέσα σ' ἀροδευτήρια,
κι' ἐκεῖθεν σ' τὴν Ἀνορθωσιν τόνικω νικητήρια.

Καὶ ψάχνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πολίτας, Περικλέτο,
μήπως εὔρουσιν ἀπάνω των ρεβόλθερ ἢ στιλέτο.
Ὅπλα σέ μέλη κρύφια καὶ φανερά ζητοῦν,
μὰ καὶ σ' ἐμένα ρίχνονται, τοῦ πάνοπλος φρουάττω,
καὶ μέσ' στοῦ πανταλονί μου τὰ χέρια των βουτοῦν,
κι' ἐγὼ τοὺς λέω: ψάξετε καὶ λίγο παρακάτω.

Ἔτυχε τότε νὰ κρατῶ καὶ μὰ μικρὴ δαντάγια,
κι' αὐτὴν τὴν εἶδε θλοσυρὸς
ἕνας τῆς τάξεως φρουρός,
καὶ μοῦτε: κῆπορος ἔλλοχῶν θάσαι καὶ σύ, κανάγια.

Κι' ἐγὼ, τὸ στόμα τὸ θρασύ,
τοῦπα μὲ πειθαρχία:
ἀμμ' ἔδεν μᾶς ἔλλογέ καὶ σὺ
μ' αὐτὴν τὴν ἔλλοχεῖαν;

Αὐτὴν τὴν νεῶν ἐποχὴν ὀνομοῦντες τὴν ἀίδιον
δὲν ἀφίκαν ἀπάνω σου μὴτ' ἕνα κἄν ριπίδιον,
κι' ἐπάθαινες ἀκοῖσιον ἐκ τρόμου ριπίτιδιον.

Πᾶς σ' τὴ δουλεμά σου
κι' ἀκοῖεις: στάσου
νὰ σ' ἐρευνησῶ
κι' ἐμπρός καὶ πίσω.

Πᾶψε τὰ λόγια,
γύρνα καὶ πλάγια...

ἄ ρέστο, μπόγια,
μέσα, κανάγια,

Μὲ νομίζουν ἔλλοχοῦντα,
τὴν πυγμαῖν ἀνησυχῶντα,
καὶ μοῦ δίνουν κοντακιαῖς,
φάπαις καὶ κατραπακιαῖς.

Νόμος καὶ πυγμαῖ καὶ κράτος,
τρεῖς δυνάμεις ἀοράτως
κάθε στόμα τῶρα κλείνουν
καὶ τὴν ἀραλὸ σου λόνουν.

Τί γίνεται, δρέ Περικλῆ, μ' αὐτάς τὰς ἀνορθώσεϊς!..
τὴν ἐρευνα τὴν αὐστηρὰν καθεῖς τὴν καμαρόνει,
καὶ σοῦρχεται νὰ βῆγεις γυμνὸς γὰρ νὰ τοὺς διδαίωσῃς
πὼς δὲν κρατεῖς ἀπάνω σου μὴτε Κολοκοτρώνη.

Ἐτοὺς καιροὺς τῆς ἡσυχίας,
Ἐτοὺς καιροὺς τῆς πειθαρχίας,
ὁ καθεῖς γυμνὸς δὲ βῆγῃ.

Σοῦτ, κανάνας τσιμουδιά,
κι' Ἀνορθώσεως, παιδιά,
ροδοδάκτυλος αὐγῆ.

Κράτος τοῦ νόμου φοβερὸν, ποῦ πάντα δοῦξάε το,
κράτος τοῦ νόμου φοβερὸν, ποῦ τὸ δοξάζουσι εἰσι,
καὶ μέσ' στοῦ πανταλονί μου τὸ νοῦθω, Περικλέτο,
νὰ ψάχνη-καθὼς πάντοτε γὰρ κάμα καὶ πιστόλι.

Κράτος τοῦ νόμου φοβερὸν, ποῦ δῶχνει σ' τοῦ μανοῦτο
τῶν ἔλλοχοῦντων φάσματα καὶ τοῦ Μακκίθ τοῦ Βάγκου,
κράτος τοῦ νόμου φοβερὸν, ποῦ σὸν μοῦ λέν γὰρ τοῦτο
βαρδὶ πὼς τρώγω βαθρακοὺς κι' ὤμοις γυμνοσαλιγάκου.

Τὸν ψάχνουν δρό φρουροὶ μῆπως ὀπλοφορῶ.

Κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου... Ξεκαρδίζομαι στὰ γέλια...
κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου καὶ τρελλοῦ παπα Βαγγέλια.
Κράτος φοβερὸν τοῦ νόμου, ποῦ τὰ μούτρα μας κερδίνει,
καὶ μεγάλη συμφορά
σ' ἕνα κι ἄλλον φουκαρά,
ποῦ δὲν ἔχει μῆτε θεία, μῆτε μπάρμπα στὴν Κορώνη.

Ὅταν ἐκείνος τῆς πυγμῆς δοξολογῆς τὸν κύριο
συμφώνως μὲ τὸ Σύνταγμα κάνει συλλαλητήρια,
ἀλλ' ὅταν λές πῶς κι' ἡ πυγμῆς πολὺ μᾶς κοκορεύονται
τότε συλλαλητήρια ρητῶς ἀπαγορεύονται.

Ἄρτι μὲν ἔπαυσα φοιτῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα,
ποῦ τῶν Ρωμῶν μ' ἐδίδαξαν τὰ τόσα μεγαλεῖα,
μὰ πάντοτε καὶ σήμερα κυττάζω καὶ στὴν πράξι
ὅτι μὲ κάθε Σύνταγμα καινούριο καὶ παλιὸ
καθένας νόμος λειτουργεῖ μὴ δρέξη καὶ μὴ στάση,
κι' ἡ Ρωμοσύνη γίνεται τοῦ νόμου τὸ Σχολεῖο.

Γάγματα, Συντάγματα, καὶ σπουδαῖα πράγματα.

Π.—Κι' ἐγὼ τοὺς ἐλλοχεύοντας κτυπῶν τοὺς ἀνίερους
ἀπειμῶνθην ἐντρομος εἰς ἀπομονωτήρια,
κι' ἐπέθετον φιλελεύθερος πρὸς τοὺς φιλελεύθερους
ἀπὸ καρδίας ἐστέλλα θερμὰ συχαρητήρια.

Ἀπὸ Πάτρα καὶ Χαλκίδα στρατεύματα μεγάλο φθάνει,
κι' ἕνας κι' ἄλλος σταματᾷ
καὶ περιεργὸς ῥωτᾷ:
μὴ στὰ σύνορα κατ' αὐτοῦ φεύγη γὰρ τὸν Κομποζάντη;

Μὲ γδοῦπους, μὲ δρόμους
στρατὸς προχωρεῖ,
πλατεῖαι καὶ δρόμους
γεμίζουν φρουροί.

Συπνήσετε, χάθονοι
φυλῆς ἀδίδου,

στρατὸς παρελαύνει
στὸν δρόμον Σταδίου.

Πῶς τόση πληθώρα;
πῶς τόση σπουδὴ;
μὴ τάχα καὶ τώρα
τραβᾷ στὸ Γουδί;

Πέφτουν ἐλλοχεύοντων τείχη,
καὶ μᾶς ἀφουρνίζουν ἤχοι
καὶ σαλπίγγων καὶ τυμπάνων.

Ραπακάτου ραπατοῦ,
ἐκστρατεῖα τοῦ Στρατοῦ
κατὰ τῶν ἰοστεφάνων.

Τὶ Στρατὸς νικᾷ
μὲ πολέμου μένος,
κι' ἀλλὰ Γαλλικὰ
διοργανωμένους.

Ἀσκηθεῖς μ' ἀσκήσεις θεωρητικὰς
κι' ἔτοιμος γὰρ μάχη,
ἔρχεται γ' ἀσκήσεις τώρα πρακτικὰς
στὴν δική μας μάχη.
Τρόπαιο καινούριο θριαμβευτικὸν...
κρημὰ ποῦ δὲν ἴληθε καὶ τὸ Ναυτικόν.

Τὶ δουλεῖται μὲ φροντίαις
εἰγάμε καὶ πάλι...
κρύβοντ' ἐλλοχεύοντες
κι' ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλοι.

Τὸ πᾶν ὁ νόμος ἀπειλεῖ,
καὶ νομοκράτορες πολλοὶ
τοῦ μέλπουν κικητήρια,
κι' ἐφημερίδων, Φασουλῆ,
φρουροῦνται πιεστήρια.